

Da han nåede Hjemmet, søgte han heller ikke straks ind i Stuen men gik først en Runde gennem Udhusene og ind i Stalden for at se, om Kvæget var kommen ind og Malkningen begyndt. Dog var han denne Aften ret åndsfraværende på sin Vandring gennem de halvmørke Rum med de fortrolige Lugte af Hø og Klid og Dyrevarme. Helt mekanisk plukkede han op, hvad han fandt på Gulvene, her en tabt Roe, hist en Tot Hø; og da han traf Karlen i Foderloen, glemte han at holde sin sædvanlige, nidkære Dundertale til ham om Sløseriet med Guds Gaver, der var en utilgivelig Synd mod Gud selv.

Han blev stående i den åbne Stalddør og så ud over Markerne. Aftenklokken ringede; Skylagene derude i Vest hang med røde Frynser over de mørke Sumpe, hvor han som Barn havde gået og vogtet Bøndernes Kvæg.

Han stod der og tænkte på sine egne sørgelige Vildfarelsens År derovre i København og på den sorte Fortvivlelsens Nat, da Herren forbarmede sig over ham og førte ham hjem til hans gamle Mor, som han halvvejs havde forglemt og helt havde fornægtet for i Sind og Skind at komme til at ligne de andre skidte Knægte derovre. Nu lå den fromme Kvinde derinde bag den hvide Kirkegårdsmur med de arbejdsstrætte Hænder foldede om sin gamle Salmebog og ventede på en salig Opstandelse. Han kunde derude i Aftenrøden skelne de to høje Popler, der skyggede over det fattige Barndomshjem under Grusskrænten. Det havde i al sin Stakkelshed været et Paradis, der endnu var alle hans Glæders Udspring. Derfor stod han så ofte her, når Aftenklokken ringede, for at samle Sindet til Tak og Lovsang i Mindet om sin Mor. Også Køernes hyggelige Gumlen og Drynen bagved ham, Mælkestrålernes Kogen i Strippen og Kattens Pusleleg i Halmen rykkede ham den velsignede Tid så levende nær. Det var, som blev han igen lagt tæt til Naturens Hjerte og hørte Allivet gro, sådan som i gamle Dage, når han som Barn sad på Trendebænken derhjemme og så ud på Regnen.

Derude i Vest under de flammetungede Skyer skimtedes også den pilehegnede Landevej, hvor han i syv År daglig gik de tre Fjerdingvej ind til Latinskolen i Randers og tilbage igen i al Slags Vej og Føre. Undertiden kom han da til at slå Følge med Torben Dihmer, der i Sommerhælvten boede hjemme på Favsingholm og red til Skolen på en Nordbag. Selv måtte han gå Turen i Træsko